

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΟΦΥΛΑΓΜΑ. Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΝΗ ΤΟΥ ΨΥΧΡΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Γράφει ο Ευάγγελος Γριβάκος, Αντιστράτηγος ε.α –Νομικός

Ρουμανία, 1948: Γάλλος φωτογράφος, αποθανατίζει τα ξυπόλυτα απαχθέντα Ελληνόπουλα, σε κάποιον χώρο «φιλοξενίας», του κομμουνιστικού «Παραδείσου»...

Προλεγόμενα. Ερεβώδης και τραγικά εθνοκτόνος η περίοδος του (κατ' ατυχή γραμματικό νεολογισμό αποκαλουμένου) Εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα, το 1946-49. Οι δύο αντίπαλες δυνάμεις (φευ! Έλληνες έναντιον Ελλήνων, πόλεμος ελληνο-ελληνικός), ο Εθνικός Στρατός από την μια πλευρά και οι αντάρτες κομμουνιστές του «Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ)» από την άλλη, μάχονται λυσσαλέα για την επιβολή της θελήσεως της μιας επί της άλλης. Πολλοί μεταπολεμικοί ιστορικοί παρουσίασαν τον πόλεμο αυτόν ως μια προσπάθεια του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (ΚΚΕ) όχι για τη κατάληψη της εξουσίας, αλλά μόνο για άσκηση πίεσης στην «μοναρχοφασιστική κυβέρνηση των Αθηνών» όπως την αποκαλούσαν, ώστε η μεταπολεμική Ελλάδα να «εκδημοκρατισθεί», αφού προηγουμένως εξαλείφονταν οι δεξιές οργανώσεις οι οποίες, υποτίθεται, ότι δρούσαν με την ανοχή και προστασία του Κράτους. Ωστόσο, μια εξ ολοκλήρου αντίθετη ιστορική αντίληψη - η ορθότερη - υποστηρίζει ότι η προρρηθείσα θεωρία ήταν ψευδής και επίπλαστη και αποσκοπούσε μόνο στην απόσχιση των ευθυνών του ΚΚΕ ως υπαιτίου για την ελληνική

τραγωδία του 1946-49. Εξ άλλου, ο Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ Νικ. Ζαχαριάδης, ως επικεφαλής της ελληνικής αντιπροσωπείας στο συνέδριο του ΚΚ Γαλλίας (Στρασβούργο, Ιούνιος 1947), διεκήρυξε ότι «σκοπός του Κόμματος είναι η δημιουργία μιας λεύτερης δημοκρατικής Ελλάδας με δική της κυβέρνηση (σ.σ. εννοείται κομμουνιστική) και κρατική υπόσταση».

Η προς πόλεμο προπαρασκευή των κομμουνιστών ανταρτών. Το πέρασμα του ΚΚΕ από τις «ειρηνικές» διαδικασίες στην ένοπλη σύρραξη για την κατάληψη της εξουσίας στην Ελλάδα έγινε διαρκούντος του έτους 1946 όταν ο Ν. Ζαχαριάδης εισήγαγε στις τάξεις του Κόμματος το σύνθημα «αυτοάμυνα», που ουσιαστικά σήμαινε τη σταδιακή και δια των όπλων οργανωμένη ανάπτυξη του αγώνα μέχρι τελικής επικρατήσεως με ταυτόχρονη αποχή από τις εθνικές εκλογές. Τον Αύγουστο του ιδίου έτους, κατόπιν εντολής του ΚΚΕ, εξήλθε στο βουνό ο διαβόητος Μάρκος Βαφειάδης (καπετάνιος της Μακεδονίας κατά την Κατοχή), για να αναλάβει την ηγεσία και τον συντονισμό των διάσπαρτων ανά την Χώρα κομμουνιστικών ομάδων, οι οποίες είχαν ήδη αρχίσει να ενεργούν κυρίως κατά του πληθυσμού της ελληνικής υπαίθρου. Έτσι, πολύ γρήγορα, εντός του 1946, συγκροτήθηκε και άρχισε να προετοιμάζει την δράση του ο ΔΣΕ, οργανωμένος κατά τα πρότυπα των δομών του Εθνικού Στρατού, (Γενικό Αρχηγείο, περιφερειακά αρχηγεία Ρούμελης, Πελοποννήσου, Μακεδονίας κλπ, μεραρχίες, τάγματα, λόχους) και, βέβαια, αρχηγό τον «Μάρκο».

Και ερχόμαστε στο 1947. Η εξαγγελία εκ μέρους των Αμερικανών του **Σχεδίου Μάρσαλ** (που προέβλεπε νέας μορφής βοήθεια των ΗΠΑ προς τις ευρωπαϊκές χώρες που μετείχαν στον αγώνα κατά του χιτλερισμού, αρχής γενομένης από 1^{ης} Ιουλ. 1948 και με βάση τον νόμο περί «Αμερικανικής Οικονομικής Συνεργασίας») και του **Δόγματος Τρούμαν** (με το οποίο ο Πρόεδρος των ΗΠΑ πέτυχε από το Κογκρέσσο έγκριση γενναίας οικονομικής βοήθειας προς τις χώρες που κινδύνευαν από την επεκτατική πολιτική του κομμουνισμού), έγιναν η πρώτη δυναμική αφορμή για την ουσιαστική έναρξη και κλιμάκωση του **Ψυχρού Πολέμου** μεταξύ των δύο Υπερδυνάμεων της μεταπολεμικής περιόδου, των ΗΠΑ και της Σοβιετικής Ένωσης (ΕΣΣΔ). Χιονοστιβάδα, μετά, έπεσαν οι αφορμές που έσυραν τον πόλεμο αυτόν επί μια τεσσαρακονταετία σε ολόκληρο τον Πλανήτη και επηρέασαν τις τύχες των γενεών που επακολούθησαν. Παραδείγματα δυνατόν να παρατεθούν η ίδρυση της Κομινφόρμ σε αντιπερισπασμό του Σχεδίου Μάρσαλ, η δημιουργία των στρατιωτικών συνασπισμών του ΝΑΤΟ και του Συμφώνου της Βαρσοβίας, η ξέφρενη κούρσα των εξοπλισμών, οι προσπάθειες των Υπερδυνάμεων για αύξηση των ζωνών επιρροής τους, η καταδυναστευτική επέμβαση στα εσωτερικά των κρατών κλπ. Και, όπως ήταν αναμενόμενο, ο αντίκτυπος του Ψυχρού Πολέμου επηρέασε και τον «δικό μας», τον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο ο οποίος, τώρα, έχει αρχίσει να απλώνει τα θανατηφόρα πλοκάμια του πάνω από την τάλαινα Πατρίδα. Θύματα - αν όχι τα μοναδικά αλλά σίγουρα τα πιο αθώα - του Εμφυλίου και άπραγα αθύρματα του Ψυχρού Πολέμου, τα Ελληνόπουλα που είχαν τη κακοτυχία, στους τρικυμισμένους εκείνους καιρούς, να διανύουν την παιδική ή την εφηβική τους ηλικία.

Οι αποφάσεις για το παιδομάζωμα, η οργάνωση και διεξαγωγή του. Η 3^η Ολομέλεια του ΚΚΕ που συνήλθε στο Βελιγράδι τον Σεπτέμβριο του 1947, εκτός από την «απελευθέρωση» της Βορ. Ελλάδος, αποφάσισε και την μετεξέλιξη του ΔΣΕ σε «τακτικό» στρατό (Σχέδιο «Λίμνες») όπως και την **αύξηση της δύναμης των ανταρτών σε 60.000 για κάλυψη των επιχειρησιακών του αναγκών και ενίσχυση των εφεδρειών του.** Αμέσως μετά την Ολομέλεια, συγκροτήθηκε η «Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση (ΠΔΚ)» των ανταρτών με «πρωθυπουργό» τον Μάρκο Βαφειάδη και αναλήφθηκαν πολεμικές επιχειρήσεις προς κατάληψη της Κόνιτσας, όπου επρόκειτο να εγκατασταθεί η ΠΔΚ. Είναι γνωστό ότι τα σχέδια αυτά απέτυχαν, η Κόνιτσα δεν κατελήφθη ποτέ από τους αντάρτες αλλά, έκτοτε, το ΚΚΕ τέθηκε εκτός νόμου. Οι επιχειρήσεις στη Κόνιτσα και αλλαχού κατέδειξαν ότι **μόνη η αναδιοργάνωση του στρατού των ανταρτών δεν**

ήταν αρκετή για να νικηθεί ο Εθνικός Στρατός και ότι η ανάγκη για ενίσχυση των δυνάμεών του ήταν άμεση και επιτακτική. Οι διαπιστώσεις αυτές επιτάχυναν τις διαδικασίες τόσο για στρατολόγηση, εθελοντική ή βίαιη, ατόμων με σκοπό την πύκνωση των τάξεων των ανταρτών, όσο και για το απεχθές **παιδομάζωμα**, στο οποίο η ψευδο-ΠΔΚ μάταια προσπάθησε να του προσδώσει νομική υπόσταση και...ιστορική αναγκαιότητα, αν και κανένα κράτος, μηδέ εξαιρουμένης και της Ρωσίας, ουδέποτε την αναγνώρισε, έστω και ως de facto.

Το κύριο βάρος του πολιτικού σχεδιασμού του παιδομαζώματος έφερε ο γραμματέας (υπουργός) της ΠΔΚ ιατρός Πέτρος Κόκκαλης, πατέρας του σημερινού και γνωστού επιχειρηματία Σωκράτη Κόκκαλη, ο οποίος είχε ευθύνη έναντι του Κόμματος να προσδώσει σ' αυτό (δηλ. το παιδομάζωμα) διεθνή νομιμότητα έστω και κατά πλάσμα Δικαίου, και να κατευθύνει τον ΔΣΕ στην υλοποίησή του, η οποία ξεκίνησε από τους πρώτους μήνες του 1948, στην αρχή σποραδικά και αργότερα με ταχύτερους ρυθμούς, ιδίως από τότε που η κυβέρνηση Θεμιστοκλή Σοφούλη ανέθεσε, τον Αύγουστο 1948, εν λευκώ την αρχιστρατηγία του Εθνικού Στρατού στον Αλέξανδρο Παπάγο ο οποίος, από την Άνοιξη του 1949, διεξήγαγε τις τελικές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις κατά των ανταρτών, εξορμώντας από τις νότιες περιοχές της ηπειρωτικής Ελλάδος προς τις βόρειες. Και όσο προήλαυνε ο Εθνικός Στρατός, τόσο περισσότερο οι κομμουνιστές αντάρτες, υποχωρώντας προς τα σύνορα, έσυραν μαζί τους τα άμοιρα παιδιά και τους εφήβους, αγόρια και κορίτσια από 5 μέχρι 17 ετών, που άρπαζαν από τα χωριά της υπαίθρου, με ιδιαίτερη ένταση σε Μακεδονία και Θράκη και μέχρι της τελικής και συντριπτικής ήττας τους, στα τέλη Αυγούστου του ιδίου έτους, 1949. Φαντάζεστε, τώρα, τι αλγεινή εντύπωση θα σας προκαλούσε - αν το βλέπατε - το θλιβερό θέαμα των ατελείωτων ομάδων των παιδιών τα οποία ρακένδυτα και καθημαγμένα από τις κοπιαστικές πορείες οδηγούνταν στις γειτονικές «Λαϊκές Δημοκρατίες», με ένα μέλλον σκληρό και αβέβαιο. Γι' αυτό και πολλά πέθαναν στον δρόμο από κακουχίες, μακριά από την οικογενειακή μέριμνα και περίθαλψη..

Εικονικές και πραγματικές σκοπιμότητες του παιδομαζώματος. Σε κοινωνικούς και ανθρωπιστικούς σκοπούς απέδιδε το παιδομάζωμα η προπαγάνδα του ΚΚΕ. Στην διασφάλιση, δηλαδή, της ζωής και της σωματικής ακεραιότητας των παιδιών με την απομάκρυνσή τους από τα πεδία των συγκρούσεων και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς και στις απατηλές υποσχέσεις για μια ασφαλέστερη διαβίωση με μόρφωση, υγεί-

α και ελευθερία στις «νέες» πατρίδες τους. Είναι αληθές ότι κάποιοι γονείς παρέδωσαν τα τέκνα τους οικειοθελώς, είτε διότι ήταν μαχητές του ΔΣΕ και ήθελαν να τα προστατεύσουν από τυχόν αντίποινα των «κυβερνητικών», είτε διότι αποδέχονταν την κομμουνιστική ιδεολογία ή, απλούστατα, δεν είχαν τα απαραίτητα μέσα για τα θρέψουν και πίστευαν ότι έτσι θα τους εξασφάλιζαν ένα καλύτερο μέλλον. Οι γονείς, όμως, που δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να χάσουν τα παιδιά τους - και αυτοί ήταν οι συντριπτικά περισσότεροι - έζησαν την φοβερή εμπειρία να ιδούν τους απαγωγείς τους να τα υφαρπάζουν δια της βίας και να τα απομακρύνουν από τις πατρογονικές τους εστίες, κατά παράβαση παντός κανόνος Δικαίου και Ηθικής. Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψει κανείς τον ψυχικό πόνο αυτών των γονέων και την οδύνη των απαχθέντων παιδιών. Ωστόσο, δεν ήταν και λίγες οι περιπτώσεις μεγαλύτερων σε ηλικία παιδιών ή και εφήβων, που μέσα από τις μετακινήσεις τους αυτές ανακάλυψαν μια καλή ευκαιρία να ξεφύγουν από την πατριαρχική κοινωνία του χωριού, να «βγούν στο κλαρί» με τους αντάρτες και να αναπτύξουν πολεμική δράση, χωρίς να συγκινούνται από καμία ιδεολογία και θεωρώντας την βία και την παράνομη χρήση των όπλων ως κομμάτια ενός συναρπαστικού, πλην αιματηρού, παιχνιδιού, παρότι αυτό παιζόταν σε βάρος άλλων συμπατριωτών τους. Μέρος των εφήβων αυτών ανήκαν στο γυναικείο στοιχείο που, μαζί με άλλες εθελόντριες γυναίκες, κατετάγη στις τάξεις του ΔΣΕ, ιδίως μετά την από 20-2-1948 στρατιωτική διάταξη αυτού «περί στράτευσης των γυναικών» σε μάχιμες και βοηθητικές υπηρεσίες, όπως κατασκευή χαρακωμάτων και καταφυγίων, μεταφορές εφοδίων και πυρομαχικών, διακομιδές υγείας κλπ. Εν τούτοις, τελείως διαφορετικοί ήταν οι πραγματικοί σκοποί των εμπνευστών του παιδομαζώματος. Η συγκέντρωση και η μεταφορά των Ελληνοπαίδων σε άλλες βαλκανικές χώρες απέβλεπαν στον δια συστηματικής προπαγάνδας και συσκοτίσεως της αλήθειας **αφελληνισμό** των απαχθέντων παιδιών, ώστε όταν θα τα επανέφεραν πίσω στην Ελλάδα να ήταν ιδεολογικά έτοιμα και στρατιωτικά εκπαιδευμένα για να πολεμήσουν κατά της «μοναρχοφασιστικής» τυραννίας και του Εθνικού Στρατού, για την εγκαθίδρυση του «κομμουνιστικού παραδείσου» και στην Χώρα μας

Επίσημα στατιστικά στοιχεία για το παιδομάζωμα. Οι αρχικοί ισχυρισμοί και αντικρούσεις σε διεθνές επίπεδο. Ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός (βλ. Τεύχος υπ' αριθ.5 Νοεμβρίου 1948 της Υπηρεσίας Πληροφοριών του Δ.Ε.Σ.) και το Υπουργείο Συντονισμού Ελλάδος (βλ. Δελτίο του Υπουργείου, τεύχος 69/1949), ανέφεραν ότι τα απαχθέντα Ελλη-

νόπουλα ανέρχονταν σε **28.000**, εκ των οποίων 2.660 εστάλησαν στην Βουλγαρία, 2.235 στην Τσεχοσλοβακία, 3,801 στην Ρουμανία, 3060, περίπου, στην Πολωνία, 2000. Περίπου, στην Αλβανία, 11.609 στην Γιουγκοσλαβία και τα υπόλοιπα στην Ανατ. Γερμανία. Από επίσημα πολωνικά έγγραφα που εκδόθηκαν πρόσφατα στα Σκόπια, διαφαίνεται ότι από τα Ελληνόπουλα αυτά, ένας σχετικά μικρός αριθμός, περίπου 2.000, επέστρεψαν για να πολεμήσουν στο πλευρό του ΔΣΕ και ότι η Πολωνία ήταν η μόνη χώρα η οποία αρνήθηκε πεισματικά να στείλει εφήβους πίσω στα πεδία των μαχών του Εμφυλίου.

Η Ελληνική Κυβέρνηση την 27^η Φεβρουαρίου 1948, κατήγγειλε για πρώτη φορά επίσημα το παιδομάζωμα ενώπιον της **Βαλκανικής Επιτροπής του ΟΗΕ** και, συγχρόνως, έσπευσε να ενημερώσει τις ξένες κυβερνήσεις και να διαφωτίσει την κοινή γνώμη για το συντελούμενο ανοσιούργημα. Περί τα τέλη Μαΐου, η Επιτροπή συνέταξε την τελική έκθεσή της στην οποία τονίζονταν ότι οι απαγωγές αποτελούσαν μέρος ενός ευρύτερου σχεδίου που αποσκοπούσε στην μετάδοση της κομμουνιστικής ιδεολογίας στους Ελληνόπαιδες, την τρομοκράτηση των ελληνικών οικογενειών για να μην παράσχουν βοήθεια προς τους αντάρτες-κομμουνιστές και την καταστροφή της ελληνικής φυλής και της οικονομίας, δια του εξαναγκασμού των οικογενειών να εγκαταλείψουν την ύπαιθρο, προκειμένου να διασώσουν τα τέκνα τους. Άλλες παρεμφερείς ενέργειες εντός του 1948, ήταν **α) του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Δαμασκηνού** (Απρίλιος), ο οποίος απηύθυνε έκκληση προς όλες τις Εκκλησίες του κόσμου **β) του** εδρεύοντος στην Στοκχόλμη **Διεθνούς Συνεδρίου Προστασίας Παιδων**, το οποίο, κατόπιν δραματικών εκκλήσεων της Ελληνίδας αντιπροσώπου Λίνας Τσαλδάρη, απεφάσισε να ζητήσει από τον ΟΗΕ την επιστροφή των απαχθέντων παιδιών και **γ) της Βουλής των Ελλήνων** (5 Νοεμβρίου), η οποία απηύθυνε διαμαρτυρία προς τα κοινοβούλια των ελευθέρων κρατών. Μετά από αυτό το κύμα των διαμαρτυριών, τον ίδιο μήνα, Νοέμβριο, το ζήτημα ήχθη και πάλι ενώπιον της Γ' Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ στο Παρίσι, η οποία έλαβε την απόφαση να συστήσει την επιστροφή των Ελληνοπαιδων, εφόσον έστω και ένας εκ των γονέων τους ή πλησιέστερος συγγενής, ρητώς εξέφραζαν επιθυμία προς τούτο. Το τελικό συμπέρασμα είναι ότι το ΚΚΕ και οι λοιπές κομμουνιστικές χώρες όπου οδηγήθηκαν τα Ελληνόπουλα, προβάλλοντας ψευδείς και ανυπόστατους ισχυρισμούς ότι τα παιδιά δόθηκαν χωρίς χρήση βίας αλλά με την συγκατάθεση των γονέων τους με σκοπό να αποφύγουν τις διώξεις και τις σφαγές των ... «μοναρχοφασιστών» και ότι είχαν πλήρη προστασία

και ασφάλεια στις φιλανθρωπικές οργανώσεις των χωρών που τα «φιλοξενούσαν» (βλ επιστολή Μ. Βαφειάδη προς ΟΗΕ δημοσιευθείσα στην «Ελεύθερη Ελλάδα», 15-8-1948), έδειχναν πλήρη αδιαφορία στις διαμαρτυρίες του Ερυθρού Σταυρού και τις αποφάσεις του ΟΗΕ. Στα τέλη Φεβρουαρίου 1949. σε Συνέδριο στις Πρέσπες, έδρα της «κυβέρνησης του βουνού», ο Πέτρος Κόκκαλης, απευθυνόμενος στους Έλληνες και ξένους αντιπροσώπους των ΚΚ, διαβεβαίωνε ότι «...Τα παιδιά μας στις Λ, Δημοκρατίες που είδα μόνος μου ζουν μια ζωή παραδεισένια(!). Ούτε στ' όνειρό τους δεν είδαν τέτοια ζωή. Εκτός από διατροφή περιθάλπονται επιστημονικά, ειδικεύονται σε τέχνες, διασκεδάζουν πολύ κλπ.....».

Ωστόσο, ο γενικός επιθεωρητής του παιδομαζώματος δάσκαλος Γεώργιος Μανούκας, όπως αναφέρει στο βιβλίο του «Παιδομάζωμα. Το μεγάλο έγκλημα κατά της Φυλής» (Αθήνα 1961), είχε προηγουμένως καταγγείλει στον Κόκκαλη την τραγωδία των αρπαχθέντων παιδιών, τα οποία «...στη Βουλγαρία υποφέρουν από ψώρα, στο Καλλιμανέστι της Ρουμανίας ψάχνουν στα σκουπίδια να βρούν κοτσάνια από λάχανα και αλλού κλέβουν δια να φάνε. Στο Μπουρνώ της Τσεχοσλοβακίας πεθαίνουν από τύφο και στην Αλβανία υποφέρουν από την πείνα, την ακαθαρσία και την ψείρα ...»..

Το παιδοφύλαγμα. Ενεργητική άμυνα και αντίμετρο κατά του παιδομαζώματος. Οι παιδουπόλεις. Και ενώ ο πόλεμος «καλά κρα-

τούσε», το πρόβλημα των υπολοίπων παιδιών έπαιρνε ανησυχητικές διαστάσεις, αφού πολλά από αυτά παρέμεναν ακόμη στις περιοχές των συγκρούσεων και κινδύνευαν να γίνουν με τη σειρά τους θύματα του παιδομαζώματος ή να πεθάνουν από την ανέχεια. Την αντιμετώπιση της έκρυθμης αυτής κατάστασης ανέλαβε η **βασίλισσα Φρειδερίκη** δια της μεταφοράς των Ελληνοπαίδων από τις «επικίνδυνες» (κυρίως παραμεθόριες) περιοχές προς άλλες, περισσότερο ασφαλείς, στα νότια διαμερίσματα της Χώρας. Εκεί οι Ελληνόπαιδες εγκαταστάθηκαν σε ειδικά κατασκευασμένες εγκαταστάσεις, τις ονομαζόμενες «**παιδουπόλεις**», ολόκληρη δε η επιχείρηση αυτή έμεινε στην ιστορία με τον όρο «**παιδοφύλαγμα**», προς διάκριση και αντιδιαστολή από το «παιδομάζωμα».

Σύντομο ιστορικό των παιδουπόλεων. Όταν, τον Σεπτέμβριο του 1946 και μετά την λήξη του Β΄ΠΠ, ο βασιλεύς Γεώργιος Β΄ επέστρεψε στην Ελλάδα από την αυτοεξορία του, ζήτησε από την κυβέρνηση του Σπύρου Μαρκεζίνη την έγκριση όπως η Φρειδερίκη - που έγινε βασίλισσα το 1948, όταν ο σύζυγός της Παύλος ανήλθε στο θρόνο - αναλάβει το κοινωνικό και φιλανθρωπικό έργο της διάσωσης όχι μόνο των «συμμοριοπλήκτων» παιδιών αλλά και όλων, γενικότερα, των ορφανών και απροστάτευτων παιδιών που υπήρχαν στην Ελλάδα, ακόμη και εξαιτίας της Κατοχής. Φυσικά ανάμεσα στα παιδιά αυτά συμπεριλαμβάνονταν αδιακρίτως και τέκνα πολεμιστών του ΔΣΕ που είχαν σκοτωθεί ή εξακολουθούσαν ακόμη να πολεμούν. Μετά την εξασφάλιση της υποστήριξης της κυβέρνησης, υπό την επίβλεψη της Φρειδερίκης, συγκροτήθηκε μια Ερανική Επιτροπή με τίτλο «**Πρόνοια Βορείων Επαρχιών Ελλάδος**» με έργο την οργάνωση και λειτουργία των παιδουπόλεων. Στις εκκλήσεις της βασίλισσας για οικονομική ενίσχυση της Επιτροπής, κινητοποιήθηκε σύσσωμη η Χώρα και οι πάντες προσέφεραν τον οβολό τους «για να σωθούν τα παιδιά μας από τον αφανισμό». Η καθολική αυτή προσπάθεια δεν άφησε ασυγκίνητους και ξένους διπλωματικούς κύκλους, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τις πρέσβειρες της Βραζιλίας, Δανίας, Ελβετίας, Ιταλίας, ΗΠΑ, Καναδά, Νοτ. Αφρικής κ.α, οι οποίες, εις ένδειξη αλληλεγγύης προς την Ελλάδα, ανέλαβαν την επιμέλεια της παιδούπολης «Οι Φίλοι της Ελλάδος».

Έτσι, το θέρος του 1947, εμφανίσθηκαν οι πρώτες παιδουπόλεις – ιδρύματα, ενώ ο συνολικός αριθμός τους πολύ σύντομα ανήλθε σε **52** (κατ' άλλες πηγές σε 58) και κάλυψε ολόκληρο τον ηπειρωτικό και νησιωτικό χώρο της Ελλάδος, φιλοξενώντας περίπου **18.000** παιδιά, ιδιαίτερα

από περιοχές της Στερεάς Ελλάδος, της Θεσσαλίας, της Ηπείρου, της Μακεδονίας και της Θράκης..

Κατά την πρώτη περίοδο της λειτουργίας των παιδουπόλεων, οι νεαροί τρόφιμοί τους βρήκαν στέγη, τροφή, ενδυμασία, υπόδηση, εκπαίδευση και αγωγή. Ιδιαίτερα στα τρία πρώτα χρόνια της λειτουργίας τους, χάρις στις άοκνες προσπάθειες των εντεταλμένων κυριών του Εράνου και των λοιπών ιθυνόντων και εθελοντών, επήλθε σημαντική πρόοδος στο έργο που επιτελέσθηκε εκεί, με αποτέλεσμα οι τρόφιμοί τους να δούνε, επιτέλους, «Θεού Πρόσωπο» και να θέσουν τις βάσεις για ένα καλύτερο αύριο.

Κορίτσια σε στρατιωτικά τολ από την παιδοπόλη «Αγίας Ειρήνης», Θεσσαλονίκη 1947.

Μια γενική περιγραφή της ζωής των τροφίμων στις παιδουπόλεις θα μπορούσε να είναι η εξής: Πειθαρχημένη διαβίωση με απαγορεύσεις και αυστηρές τιμωρίες, έντονη ομαδική αλλά παραγωγική εργασία, παραδόσεις μαθημάτων Δημοτικού και Γυμνασίου επειδή πολλά παιδιά ήταν τελείως αγράμματα, λειτουργία υποτυπωδών τεχνικών σχολών (ραπτικής, ξυλουργίας, σιδηρουργίας, κομμωτικής κ.α.) για εκμάθηση τεχνών προς βιοπορισμό, συστηματική πολιτική κατήχηση υπέρ της βασιλικής οικογένειας από τους δασκάλους, τραγούδια πατριωτικά προς εξύψωση του εθνικού φρονήματος και αντιμετώπιση της αντιπάλου προπαγάνδας, ύμνοι χριστιανικοί αλλά και εκδρομές, ομαδικά παιχνίδια, αθλητισμός, θεατρικές παραστάσεις και άλλες καλλιτεχνικές δραστηριότητες, όνειρα και σχέδια για το μέλλον, νεανικά ειδύλλια, ανάπτυξη ισχυρών φιλικών δεσμών και ούτω καθεξής.

Η μετά τον Εμφύλιο εποχή. Μετά τη λήξη του Εμφυλίου και την ήττα των ανταρτών κομμουνιστών στον Γράμμο και το Βίτσι την 29η Αυγούστου 1949, το θέμα του παιδομαζώματος περιεπλάκη περισσότερο, διότι άλλες μεν από τις χώρες όπου οδηγήθηκαν τα παιδιά δεν επέτρεψαν τον επιτόπιο έλεγχο από διεθνή όργανα και άλλες αρνήθηκαν τελείως ότι υπήρχαν σε αυτές παιδιά του παιδομαζώματος. Μετά από τέτοια εξέλιξη, η Ελληνική Κυβέρνηση, σε συνεργασία με το Παλάτι, όρισε την 29^η Δεκεμβρίου 1949 ως ημέρα **«εμπράκτου διαμαρτυρίας και γενικού πένθους για το παιδομάζωμα»** και απεφάσισε όπως την ημέρα εκείνη σταματήσει επί μια ώρα κάθε κίνηση και δραστηριότητα στη πρωτεύουσα και τα μεγάλα αστικά κέντρα, πράγμα το οποίο και έγινε με απόλυτη επιτυχία. Την παραμονή της ημέρας αυτής, η Φρειδερίκη απηύθυνε συγκινητικότερη έκκληση προς όλες τις μητέρες του κόσμου και ο **Αρχιεπίσκοπος Σπυρίδων** παρότρυνε τους απανταχού Έλληνες να δεηθούν για την σωτηρία των παιδιών, απευθύνοντας συγχρόνως εκκλήσεις προς τους Στάλιν, Τρούμαν και βασιλέα της Αγγλίας. Ανήμερα της 29^{ης} Δεκεμβρίου, φωνές διαμαρτυρίας και οργής κατά του παιδομαζώματος ύψωσαν οι **«Γυναίκες της Ελλάδος»** που συγκεντρώθηκαν στον «Παρνασσό», η **Βουλή των Ελλήνων, το Πανεπιστήμιο, οι σύλλογοι και τα εργατικά σωματεία, οι βιοτεχνικές και βιομηχανικές οργανώσεις, η Ακαδημία Αθηνών κλπ.** Η διεθνής απήχηση από την διαμαρτυρία αυτή υπήρξε καταπληκτική. Ο ξένος τύπος και το ραδιόφωνο, ξένα πανεπιστήμια, Εκκλησίες, χριστιανικές και μη, συνδικαλιστικά κινήματα κλπ ενημερώθηκαν για τις πραγματικές διαστάσεις του παιδομαζώματος και εκδήλωσαν το βαθύτατο ενδιαφέρον τους για την τραγική μοίρα των παιδιών της Ελλάδος. Το **Κογκρέσο** με Απόφασή του καταδίκασε αυτές τις κατά των Ελληνοπαιδών κομμουνιστικές ενέργειες και ο Πρόεδρος **Τρούμαν** δήλωσε προς τον Αρχιεπίσκοπο Αμερικής **Μιχαήλ** ότι «θα εξακολουθήσει να υποστηρίζει εκθύμως την απόδοση των παιδιών». Σε παρόμοιες εκδηλώσεις αγάπης και συμπαραστάσεως προέβησαν και η **βασίλισσα Τζουλιάννα της Ολλανδίας, το Διεθνές Συνέδριο Παγκοσμίου Κίνησης Μητέρων, το Συνέδριο Διεθνούς Ενωσης για την Προστασία των Παιδιών κλπ.**

Ο ευεργετικός αντίκτυπος που είχε για την Ελλάδα αυτό το εγερτήριο σάλπισμα των λαών της Ευρώπης και της Αμερικής σχετικά με το παιδομάζωμα, αποτυπώθηκε και στις Αποφάσεις των διεθνών οργάνων, με πρωτοστάτη τον ΟΗΕ. Τον Δεκέμβριο του 1950, η Γ.Σ του Οργανισμού αποφασίζει: **«2. Προσκαλεί επιμόνως άπαντα τα Κράτη τα οποία δίδωσιν άσυλον εις Ελληνόπαιδας, όπως λάβωσιν όλα τα μέτρα[.....]ίνα**

διευκολύνωσι την ταχεία επιστροφή των παιδίων πλησίον των γονέων των και επιτρέπωσι εις τας Διεθνείς Οργανώσεις του ΕΣ την ελευθέραν είσοδον εις το έδαφός των». Ομοίως, δύο χρόνια αργότερα, την 17^η Δεκ, 1952, η 7^η Συνέλευση του ΟΗΕ που συνήλθε στην Ν. Υόρκη. εξέδωσε απόφαση «με την οποία εξέφραζε την βαθείαν λύπην της, διότι κανέν εκ των κρατών του Παραπετάσματος δεν συνεμορφώθη προς τις υποδείξεις της, εκτός της Γιουγκοσλαβίας (σημ. συντ: Επέστρεψε τελικά 600 παιδιά), και κατεδίκασεν την παράλειψιν αυτήν των κρατών τούτων.

Όσον αφορά τις παιδουπόλεις, μέχρι το καλοκαίρι του 1950, περί τις 15.000 παιδιά είχαν επιστρέψει διασωσμένα στα σπίτια τους, ενώ οι περισσότερες από αυτές είχαν κλείσει και απέμειναν μόνο 14 - εκ των οποίων η μια (1) ιδρύθηκε αργότερα, το 1951, στο Καλαμάκι Αττικής-όπου φιλοξενούνταν συνολικά **2950** παιδικές υπάρξεις. Ενδεικτικά, εδώ, αναφέρονται τα ονόματα μερικών από τις τελευταίες αυτές παιδουπόλεις, όπως «**Αγιος Αλέξανδρος**» Ζηρού Φιλιππιάδος, «**Αγιος Δημήτριος**» Θεσσαλονίκης, «**Καλή Παναγιά**» Βεροίας, «**Απόστολος Παύλος**» Λάρισας, «**Αγία Σοφία Βόλου**», «**Αγιος Ανδρέας**» Αττικής, «**Αγία Βαρβάρα Αθηνών**» κλπ. Επί μια και πλέον δεκαετία ο αριθμός των παιδουπόλεων που απέμειναν ήταν σταθερός, οπότε και άρχισε προοδευτικά να φθίνει, ώσπου το 2007 είχαν απομείνει σε λειτουργία μόλις έξι(6). Πολύ αργότερα η Φρειδερίκη θα δηλώσει επίσημα ότι ο συνολικός αριθμός των τροφίμων όλων ανεξαιρέτως των παιδουπόλεων ανήλθε, μέχρι το 1954, σε **33.989** άτομα.

Το 1956, ο Ερανος «Πρόνοια Βορείων Επαρχιών Ελλάδος» μετονομάσθηκε σε «**Βασιλικό Ίδρυμα Πρόνοιας**» ή, απλούστερα, «**Βασιλική Πρόνοια**». Οσο χρόνο υφίστατο ο Ερανος, δεν έπαυσε να ενδιαφέρεται για τα επαναπατρισθέντα παιδιά των παιδουπόλεων και τα παιδιά των ακριτικών περιοχών, δημιουργώντας και στα πλέον απομακρυσμένα και διασωθέντα από τον Εμφύλιο χωριά, Λέσχες για την τεχνική εκπαίδευση και ψυχαγωγίας τους, υπό το γενικό όνομα «**Σπίτι του Παιδιού**». Το 1970, άλλαξε και πάλι τυπική μορφή και έλαβε τον τίτλο «**Εθνικός Οργανισμός Πρόνοιας**» (ΦΕΚ125/2-6-1970), συνεχίζοντας να εποπτεύει τις εναπομείνασες παιδουπόλεις, μέχρις ενσωματώσεώς του στην Κρατική Πρόνοια, το 2003.

Ιστορικές επισημάνσεις για την εκ των προτέρων αποτυχία του γ' γύρου και του παιδομαζώματος. Τον Οκτώβριο του 1944 και με τα σοβιετικά στρατεύματα να προελαύνουν ακάθεκτα στα Βαλκάνια, ο πρωθυ-

πουργός της Αγγλίας Ουΐστον Τσώρτσιλ επισκέφθηκε τον Στάλιν στην Μόσχα, όπου σε μια άτυπη σύσκεψη που έμεινε στην Ιστορία ως **«Συμφωνία των Ποσοστών»**, οι δύο ηγέτες, εν όψει την τελειωτικής ήττας της ναζιστικής Γερμανίας, προχώρησαν στον καθορισμό των σφαιρών επιρροής των Χωρών τους στην Ευρώπη και συμφώνησαν όπως **οι σοβιετικοί θα είχαν το προβάδισμα στην Βουλγαρία και Ρουμανία, οι Βρετανοί το προβάδισμα στην Ελλάδα, ενώ στην Γιουγκοσλαβία και Ουγγαρία η επιρροή τους θα ήταν διαμοιρασμένη**. Μάλιστα η Συμφωνία αυτή ισχυροποιήθηκε χωρίς να μεταβληθεί καθόλου και κατά τις δυο μεγάλες μεταπολεμικές διασκέψεις διακανονισμού της ειρήνης, **την Συμφωνία της Γιάλτας, τον Φεβρουάριο 1945 και την Διάσκεψη στο Πότσταμ της Γερμανίας, στις 17 Ιουλίου – 12 Αυγούστου 1945**.

Από τα παραπάνω εξιστορούμενα αληθεύει ότι η Ελλάδα, τουλάχιστο την εποχή αμέσως μετά το τέλος του Β΄ΠΠ, δεν επρόκειτο να τεθεί υπό κομμουνιστικό καθεστώς και να προσδεθεί στο σοβιετικό άρμα, για τον απλούστατο λόγο ότι **τέτοια πρόβλεψη δεν υπήρχε στον σχεδιασμό των Μεγάλων και Νικητριών Δυνάμεων, βάσει των ανωτέρω Συνθηκών και άλλων μυστικών διαβουλεύσεων**. Η διαπίστωση αυτή αναμφίβολα σήμαινε **την εκ των προτέρων αποτυχία κάθε απόπειρας κομμουνιστικής ανταρσίας στη Χώρα μας προς κατάληψη της εξουσίας**. Ο Στάλιν δεν είχε καμία διάθεση να αποκτήσει την Ελλάδα παραβαίνοντας Συμφωνίες με τους άλλους Συμμάχους, διότι γνώριζε ότι θα έχανε άλλες Χώρες που τον ενδιέφεραν περισσότερο, προκειμένου να δημιουργήσει μια «Ζώνη Ασφαλείας» από όμορα προς την Ρωσία κράτη κατά του Δυτικού Συνασπισμού, πράγμα το οποίο και τελικά πέτυχε με το **Σύμφωνο της Βαρσοβίας**.

Και το εύλογο ερώτημα στη σκέψη του κάθε Έλληνα είναι γιατί το ΚΚΕ, καθ' όλα υποταγμένο στον Στάλιν, άρχισε έναν αγώνα τον οποίον εκ των προτέρων γνώριζε ότι ήταν καταδικασμένος σε αποτυχία, χωρίς την βοήθεια και ουσιαστική έγκριση της Σοβ. Ενώσεως. Η απάντηση είναι η εξής διπλή: α) Ο Ζαχαριάδης εκτιμούσε ότι με την βοήθεια των γειτονικών βαλκανικών κρατών στα οποία είχαν ήδη εδραιωθεί κομμουνιστικά καθεστώτα και με δεδομένη την αδυναμία των Άγγλων να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά τον ανταρτοπόλεμο στην Ελλάδα, το ΚΚΕ θα μπορούσε να ξεκινήσει αυτοβούλως, μετά την απελευθέρωση από τους Γερμανούς, ένα νέο, ένοπλο αγώνα για την ανάληψη της διακυβέρνησης της Χώρας και να νικήσει τον Εθνικό Στρατό ο οποίος μόλις τότε ανασυγκροτείτο και ήταν, εν πολλοίς, ανεκπαίδευτος σε τακτικές ανορθόδοξου

πολέμου. β) Σε περίπτωση αποτυχίας του, θα προσέφερε, τουλάχιστον, πολύτιμες υπηρεσίες στον «πατερούλη» Στάλιν με το να διχάσει την Ελλάδα και να την παραδώσει στους «ιμπεριαλιστές» του Δυτικού κόσμου εξασθενημένη και αδύναμη.

Καθαρά επιχειρησιακό μέρος του μάταια – κατά τα ανωτέρω – διεξαχθέντος γ' γύρου 1946-49 από τους αντάρτες κομμουνιστές, αποτελεί το παιδομάζωμα, όπου εδώ το άδικο και το προδιαγεγραμμένα ατελέσφορο λαμβάνουν ακόμη μεγαλύτερες διαστάσεις. Και το λέμε αυτό διότι στρατηγικός σκοπός του παιδομαζώματος ήταν μεν να μεταφερθούν τα Ελληνόπουλα στις όμορες κομμουνιστικές χώρες Γιουγκοσλαβία, Αλβανία, Βουλγαρία, Ρουμανία, αλλά με την προοπτική, μετά τον αφελληνισμό και την ενηλικίωσή τους, να αποσταλούν πίσω στην Ελλάδα για να πολεμήσουν κατά των συμπατριωτών τους. Αφού, λοιπόν, οι αντάρτες αφέθηκαν ουσιαστικά μόνοι και αβοήθητοι, τα σχέδιά τους έμειναν ανεκπλήρωτα και ο Εθνικός Στρατός έγκαιρα τους απώθησε πέραν των συνόρων, χωρίς, ευτυχώς, να προλάβουν να εμπλέξουν στις επιχειρήσεις τα παιδιά του παιδομαζώματος, πλην των 2.000 που αναφέρθηκαν παραπάνω..

Συγκρίσεις και παραλληλισμοί – Ομοιότητες και έντονες διαφορές.

Παιδομάζωμα και παιδοφύλαγμα έχουν κοινά χαρακτηριστικά ότι αμφότερα εντάχθηκαν στην εμφυλιοπολεμική λογική την πιο κρίσιμη χρονιά, το 1948, αποτέλεσαν μέρος των στρατιωτικών επιχειρήσεων σε κοινό θέατρο πολέμου, διαμόρφωσαν ξεχωριστές φάσεις των πολιτικών και διπλωματικών χειρισμών και έδωσαν αφορμή στις δύο υπερδυνάμεις, ΗΠΑ και ΕΣΣΔ, να αντιπαρατεθούν στα διεθνή fora. Εν τούτοις, οι διαφορές τους είναι τόσο μεγαλύτερες και σοβαρότερες σε σχέση με τα κοινά τους σημεία, ώστε να είναι ικανές να διαφοροποιήσουν από μόνες τους το αληθές νόημα και την φύση των δύο εγχειρημάτων, καθώς και τους επιδιωκόμενους σκοπούς τους στο ιστορικό γίνεσθαι της εποχής.

Κατ' αρχήν το παιδομάζωμα σχεδιάστηκε από μια ανυπόστατη «κυβέρνηση», την ΠΔΚ, και υλοποιήθηκε από ένα στρατό ο οποίος, παρά τις προσπάθειες του για αυτοπροσδιορισμό του ως τακτικού, δεν ήταν παρά στρατός ανταρτών και, μάλιστα, μη αναγνωρισμένων ως εμπολέμων. Από την άλλη πλευρά το παιδοφύλαγμα εγκρίθηκε από επίσημο θεσμικό όργανο του Κράτους, την Κυβέρνηση ως εντολέα προς το Παλάτι και εκτελέστηκε νόμιμα από τον Εθνικό Στρατό, στα πλαίσια των υπολοίπων πολεμικών αποστολών του. Με το παιδομάζωμα τα παιδιά μεταφέρθηκαν στις γνωστές ξένες χώρες του Σιδηρού Παραπετάσματος και επί δεκαετίες ολόκληρες - έφηβοι και άνδρες, πλέον - στερούνταν της στοιχειώδους

ελευθερίας να επιστρέψουν στη Γενέτειρά τους. Η αρχή επανόδου έγινε επιλεκτικά κατά τη διάρκεια της δικτατορίας στην Ελλάδα (1967-74) και σε πολύ εντονότερους ρυθμούς μετά την νομιμοποίηση του ΚΚΕ, το 1975 και αργότερα. Εν τω μεταξύ, όμως, αυτοί οι άνθρωποι είχαν ήδη καταναλώσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους στην ξενιτειά, αφού πρώτα βίωσαν την ένδεια, την καταπίεση των κομμουνιστικών καθεστώτων και τον πόθο της παλιννόστησης. Πέραν αυτού, οι «φιλοξενούσες» τα παιδιά χώρες, παράνομα και για πολλά χρόνια εκμεταλλεύθηκαν το εργατικό ή πνευματικό τους δυναμικό το οποίο, βέβαια, δικαιούνταν η Ελλάδα και οι οικογένειές τους. Αντίθετα, τα παιδιά των παιδουπόλεων παρέμειναν σε ελληνικό έδαφος, διατήρησαν την ελληνική τους συνείδηση, έζησαν σε φιλελεύθερο περιβάλλον, μορφώθηκαν από το Ελληνικό Κράτος και απέκτησαν επαγγελματικά εφόδια ικανά να τους εξασφαλίσουν τα προς το ζην στους δύσκολους εκείνους καιρούς, Και αργότερα, όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, προσέφεραν τις υπηρεσίες τους στις Ελληνικές Ενοπλες Δυνάμεις ως υπερασπιστές της Πατρίδας τους από κάθε λογής εχθρό και πολέμιο. Χιλιάδες από αυτά τα παιδιά επέστρεψαν στα σπίτια τους από τις παιδουπόλεις και, όσα αργότερα, δεν ξενιτεύθηκαν με την ελεύθερη βούλησή τους προς αναζήτηση καλλίτερης ζωής, παρέμειναν στην Ελλάδα και συνέβαλλαν στην ανάπτυξή της.

Σε διεθνές, τώρα, επίπεδο, την πρωτοβουλία των κινήσεων για προσφυγές στον ΟΗΕ και τον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό είχε η Αθήνα, που μιλούσε για βίαιη αρπαγή των παιδιών και απαιτούσε την επιστροφή τους στην Ελλάδα. Οι αποφάσεις των οργάνων αυτών, μερικές εκ των οποίων μνημονεύσαμε παραπάνω, ήταν καταδικαστικές, ορισμένες από αυτές μίλησαν για «γενοκτονία» (βλ Διεθνές Συνέδριο ΕΣ στη Στοκχόλμη, Σεπτ.1948) και σχεδόν όλες διέτασαν την επιστροφή παιδιών στην Ελλάδα. Όμως οι «φιλοξενούσες» χώρες, φωνή βοώντος εν τη ερήμω. Τον Οκτώβριο του 1949, κατά την ετήσια Σύνοδο του Δ' Συνεδρίου της Ένωσης Ερυθρών Σταυρών, στη Γενεύη, ο εκπρόσωπος του σοβιετικού Ερυθρού Σταυρού, δικαιολογώντας την αρνητική στάση των δορυφόρων της Ρωσίας επί του θέματος, έφθασε μέχρι του σημείου να υποστηρίξει ότι **«η κατάσταση των ελληνικών χωριών ήταν τόσο απελπιστική, ώστε η άρνηση επιστροφής των παιδιών σε αυτά να αποτελεί στοιχειώδη πράξη φιλανθρωπίας»**(!!). Με ψευδή και χαλκευμένα επιχειρήματα προσπάθησε ο Μάρκος Βαφειάδης να αντιστρέψει τις ευθύνες του παιδομαζώματος. Ιδού τι έγραφε, το 1948, σε Υπόμνημά του προς τον ΟΗΕ : **«...Το πραγματικό παιδομάζωμα το έκαναν οι μοναρχοφασίστες που μόλις**

έμαθαν ότι οι γονείς στέλνουν τα παιδιά τους στις Λ.Δημοκρατίες άρχισαν επιδρομές στα χωριά των κατεχομένων από αυτούς περιοχών και τα άρπαζαν μέσα από την αγκαλιά των μανάδων τους. Και τα κακόμοιρα τα παιδιά μεταφέρθηκαν σε στρατόπεδα ή παραδόθηκαν σε πλούσιες οικογένειες σαν υπηρέτες. Για να σκεπάσουν αυτό το πραγματικό έγκλημα διπλασίασαν τον θόρυβο γύρω από το δήθεν παιδομάζωμα το δικό μας....» (Ελεύθερη Ελλάδα, 15-8-1948).

Φυσικά αυτή η διαστρέβλωση της πραγματικότητας από κανένα forum δεν έγινε αποδεκτή και γι' αυτό και δεν υπήρξε καμία διεθνής καταδίκη των «μοναρχοφασιστών» για το...κατά «Μάρκον» παιδομάζωμα. Επίσης καμία καταδίκη δε έχει γίνει γνωστή για το παιδοφύλαγμα, ως μέτρου προσβάλλοντος Κανόνες Διεθνούς Δικαίου.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΕΝΘΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Πανελλήνιος αξίως ως επιστραφούν οι άπαχθέντες 28.000 ελληνόπαιδες

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΣΥΣΣΕΜΟΣ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΕΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΗΝ ΚΟΣΜΗΝ ΖΗΤΩΝ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΤΟ ΑΝΟΣΙΟΝ ΕΓΓΛΗΜΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Διά της ανθρώπιτης γούστου... Αποφώνηση - Συμπεράσματα...

Από της Ιστορίας της γης έχουν οι ελληνοεταίροι τον πόλεμον διά των θύων άπαχθέντων 28.000 Ελληνόπαιδων από των ομοσποίων... Αι μολύνοντες ούτοι είναι καί την Ιστορίαν διακαταρούμενους...

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ

Αι τήν τήν ανθρωπότητα τού σημερινού κόσμου της Ελλάδος... Αποφώνηση - Συμπεράσματα... Αποφώνηση - Συμπεράσματα...

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΔΙΑ ΤΑ ΑΠΑΧΘΕΝΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

α Η παγκόσμιος συνείδησις παύει να άρνησιση από το δράμα των Ελληνικών ημερών...

Αποφώνηση – Συμπεράσματα. Από τα παρατεθέντα τεκμηριωμένα επιχειρήματα, ανενδοίαστα προκύπτει ότι παιδομάζωμα και παιδοφύ-

λαγμα συντίθενται από τελείως διαφοροποιημένα στοιχεία ως προς τους σκοπούς των αντιπάλων, τους τρόπους εκπληρώσεως αυτών και τα αποτελέσματα που επέφεραν στην μεταπολεμική ελληνική κοινωνία και την πολιτική κονίστρα. Υπό άλλη θεώρηση, το παιδοφύλαγμα απετέλεσε την ενεργητική άμυνα θεσμικών οργάνων του Κράτους κατά αδικών πράξεων ενόπλων στασιαστών, που αποσκοπούσαν στην βίαιη ανατροπή της συνταγματικής εννόμου τάξεως. Συνεπώς, υποβολιμαίες θα πρέπει να θεωρηθούν οι προθέσεις κάποιων κύκλων, ιδίως της ευρύτερης Αριστεράς και άλλων «προοδευτικών» δυνάμεων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, οι οποίοι, στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τις αποφάσεις για το παιδομάζωμα και να μετριάσουν τις εξ αυτού ολέθριες επιπτώσεις για το Έθνος και τον Ελληνικό Λαό, προσπάθησαν να μετακυλίσουν τις ευθύνες στο παιδοφύλαγμα και τους συντελεστές του, παρουσιάζοντας τις δύο αυτές ιστορικές οντότητες ως όψεις του ίδιου νομίσματος. Όμως, η αντικειμενική κρίση αλλού οδηγεί την πραγματικότητα και επιβάλλει να προσδώσουμε στο παιδομάζωμα και το παιδοφύλαγμα σχέση **αιτίας και αιτιατού**, υπό την έννοια ότι αν δεν είχε επισυμβεί το πρώτο δεν θα υπήρχε το δεύτερο. Παρά ταύτα και το παιδοφύλαγμα είχε και αυτό τις μειονεξίες του. Επί παραδείγματι, είναι αληθές ότι η Φρειδερίκη προσπάθησε μέσω των παιδουπόλεων, να ισχυροποιήσει τον ρυθμιστικό και ελεγκτικό ρόλο του Παλατιού και της ίδιας προσωπικά στην πολιτική ζωή του τόπου. Επίσης, κάποιοι επιτήδριοι κατηγορούνται ότι απέκτησαν παράνομα μεγάλα οικονομικά οφέλη από την διαχείριση των παιδουπόλεων και από τα δωρεάν μεροκάματα των παιδιών τα οποία, στα πλαίσια της εκπαίδευσής τους, έφτιαχναν εμπορεύσιμα είδη (π.χ, κεντήματα, είδη ρουχισμού, μικροέπιπλα κλπ), ασχέτως αν, τυπικά, τα έσοδα από την πώληση των ειδών αυτών διετίθεντο για τις δαπάνες συντήρησης και λειτουργίας των παιδουπόλεων. Τέλος, αδιευκρίνιστες ακόμη και μέχρι σήμερα, παραμένουν πολλές υποθέσεις παρανόμων και επί χρήμασι υιοθεσιών βρεφών ή μικρών παιδιών από άτεκνα ζευγάρια. Ιδίως ελληνοαμερικανών ΑΧΕΠΑΝΣ, με την επιφύλαξη, όμως, αν οι πράξεις αυτές έγιναν σε ιδρύματα των παιδουπόλεων ή σε άλλα παρεμφερή δημόσια ή ιδιωτικά ιδρύματα.